

den kongelige Anordning kan jeg finde, at der er givet Stat eller Kommune nogen som helst Adgang til at spørge Folk, hvilken Indtægt de have haft af deres Formue, eller stille dem andre Spørgsmaal, som ere deres Skattepligt ganske uvedkommende. Anordningen giver udtrykkelig ikke nogen Ret til at forlange Selvangivelse af Indtægtskilderne, og det vilde ogsaa være urimeligt, hvis den gjorde det, eftersom det er aldeles irrelevant for Skattemyndighederne, hvilken Indtægtskilden er. Jeg havde nu tænkt, at jeg ved det af mig stillede Ændringsforslag til samme Paragraph havde vist en Imødekommen, idet jeg derved vilde have holdt Statsskattespørgsmaalet udenfor, med andre Ord: de Blanketter, man ved Statsskatten bruger til Angivelsen af Formue og Indtægt, skulde ikke berøres ved denne Lejlighed. Uagtet jeg altsaa er fuldstændig overtydet om, at der ingen Lovhjemmel er for, at Staten kan spørge om disse Ting, vil jeg dog, da den højtærede Minister mener, at han ikke ved mit Forslag opnaar det væsentlige, han ønsker at opnaa ved sit, være meget villig til at tage mit tilbage, idet jeg saa anbefaler at vedtage § 6, sidste Punktum, som det foreligger, altsaa at forkaste den højtærede Ministers Ændringsforslag. Jeg tager altsaa herved Ændringsforslaget tilbage, da den Forudsætning, under hvilken det er stillet, at det kunde tilfredsstillende den højtærede Minister, ikke er til Stede.

Den højtærede Ministers sidste Forslag, som jeg ogsaa forholder mig tvivlende overfor, er det Ændringsforslag til § 30, hvor man nu i sidste Øjeblik fra Ministeriets Side ønsker en Tilføjelse, man meget godt kunde have føjet ind i Loven, da man fremsatte den, og som der ikke er nogen Anledning for mig til at anbefale i nærværende Øjeblik, da der ikke har været Lejlighed til at holde Udvalgmøde i den ganske korte Tid siden i Gaar Morges. Det foreslaas her, at naar der i et Dødsbo fordres Efterbetaling, fordi vedkommende i levende Live ikke har betalt tilstrækkeligt, og Boets Arvinger eller Eksekutors ikke finde denne Fordring begrundet og ikke ville rette for sig i den Henseende i Mindelighed, skal Beløbet fastsættes af Domstolene, saaledes at Sagen ikke behandles som et civilt privatretligt Søgmaal, men efter Reglerne for Straffesager. Det er ikke i Overensstemmelse med Statsskattelovens Regel, og jeg synes ikke, at der er nogen Nødvendighed for at gaa saa vidt. Jeg lægger ikke megen Vægt paa

dette Punkt, men det forekommer mig, at naar man lige inden tredje Behandling kommer med et saadant Forslag, som man har glemt at indføre i Grundforslaget, saa maa jeg være berettiget til at begære Anstand paa dette Punkt, og da jeg ikke er sikker paa, at dette er ret og retfærdigt, at man forlanger den samme Regel gjort gældende overfor den døde, som efter Magistratens Mening skulde have gjort sig skyldig i Skattesvig, som overfor den levende Person, der naturligvis kan forsvare sig, saa mener jeg, at det kan have sit Forblivende ved det, som Regeringen har foreslaaet, og som vi have foreslaaet uforandret vedtaget, saa meget mere, som Straffebestemmelserne i denne Lov allerede ere strengere end dem, som findes i Statsskatteloven med Hensyn til for lidt udredet Skat. Jeg beder altsaa om at stemme imod det første og det sidste Ændringsforslag af Ministeren, idet mit Mæglingforslag er taget tilbage.

I Henseende til de af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) stillede Ændringsforslag skal jeg sige, at jeg gerne, inden jeg omtaler det, ønsker at høre den højtærede Ministers Mening derom, idet det kunde have nogen Betydning at kende hans Stilling til Forslaget, forinden jeg udtaler mig. Jeg kan dog godt udtale om det, at det jo ogsaa er et af de Forslag, som ere komne i sidste Øjeblik, uden at vi have haft Lejlighed til indgaaende at drøfte det, men jeg skal ikke nægte, at principielt kan man sige, at naar Institutioner, Aktieselskaber o. s. v. have en Forpligtelse til at opgive de Indtægter, deres faste Funktionærer have haft, saa er der ikke nogen Modsigelse deri, at man vedtager, at den samme Pligt skulde paahvile saadanne næringsdrivende, som beskæftige mange faste Arbejdere, og som, fordi de ikke ere Aktieselskaber, ikke falde ind under den gældende Bestemmelse. Jeg er imidlertid paa den anden Side betænkelig ved at gaa til saa stor en Udvidelse, som det her drejer sig om. For de handlendes Vedkommende, som endnu ikke have Forpligtelse til at føre Handelsbøger, og for Haandværkere, som end ikke ville faa det efter, hvad der er foreslaaet, vil det være ret vanskeligt at opgive de af dem lønnede Personers Lønninger. Her bliver jo Tale om maaske 100,000 Mennesker, som paa den Maade kunne faa Forespørgsel om, hvorvidt de have haft faste Funktionærer i Aarets Løb, og dissers Løn. Det